

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: OVER HR. HERMANNY (1770)

Citation: Ewald, Johannes: "OVER HR. HERMANNY (1770)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald04val-shoot-workid58369.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

OVER HR. HERMANNY (1770)

NAAR Dyden høy og glimrende og prægtig,
Aftvinger Jorden Lyst;
Da er en Gienlyd af dens Røst almægtig
I hver en Bardes Bryst.
Naar Thronens Søn med himlisk Mildhed binder
Den trodsende Rebel;
Naar Heltens ædle Blod ustillet rinder
For Nationers Vel;
Naar en ved Guldets Skabe-Kraft opliver
En Slægt paa Libysk Sand;
Naar en oplyser Mennesket og giver
Sit blinde Folk Forstand;
Strax slaaer den halvberusede Camoene
Høyt paa sin gyldne Streng
Og tusind' Skialder raabe Hippocrene
Med Sang og Skrig i Fleng.
Men ubemærket, eenlig, taus og stille,
Gaaer du o Borger-Dyd;
Ey fulgt af Barder, ey af dem, som spille,
Og ey af Sangens Lyd.
Var Dyd da ringe? Var dens Glands vel mindre,
Fordi den viiste sig,
I mindre Cirkler end de faae som tindre
O Jord høyt over dig?
Velgiørende og smuk og stor og herlig,
Er Dyden hvor den er
Sin Fader lig, omgiængelig og kierlig
Mod alle Mennesker.
Og som den stolte Biergtop bedre prydes
Med Solens Herlighed,
Men sielden føler den; naar Dalen frydes,
Og varmes op derved:
Saa er det og, at Dyden høy udbreder
Sin Glands med større Pragt;
Men jævn uddeeler den Lyksaligheder,
Som Helten ey har smagt.¹⁷
Og du som kiæk opfyldte Livets Pligter,
Som Mand og Borgere,
Fandst intet Navn, ey en Dircæisk Digter,
Som kan forevige?
Kom til min Siæl, o Dyd! - din Ild opvarme
Mit Bryst til værdig Sang,
Om den, som jævnt og tryk i dine Arme,
Fandt Maalet af sin Gang!
Men tier ømme Taarer, I, som rinde
Ved Asken af min Ven!
O tier, naar den høye Sangerinde
Paa ny opliver den!
Langt borte fra din Helligdom o Rygte,
Langt fra HERMANNYS Grav
Skal Venskab græde - langt fra Sandhed flygte
Den Roes, som Hiertet gav!
Vær høyt hans Marmor, dobbelt stærk og prægtigt
Paa Sandheds reene Grund!
Stort er hans Dyders Vidnesbyrd og mægtigt
I Upartiskes Mund.
O Stad af Absalon, dit stolte Mærke,

Hiint altid aabne Bryst;
Hiin Aand, som danner dine Sønner stærke
Til Modgang og til Lyst;
Hiin muntre Kiækhed, som er altid færdig
Til hver en Borger-Pligt;
Hiin Ømhed, som allene gjør dig værdig
Til større Skialders Digt;
Din Siæl o Stad var min HERMANNYS Ære;
Hans var en Ziir for dig;
Og da han var, lod den ey af at være
God, kiæk og borgerlig.
Forgiæves søgte Lykken selv at friste
Hans alt for satte Mod.
Skiønt høyt og engang højest paa dens Liste
Blev han dog jævn og god.
Og nød han ey, men deelte kun dens Gave
Med større Viisdom ud;
Selv uforandret, nøysom ved at have¹⁸
Sig og sit Haab til Gud.
Thi du, o Dydens Fader, Godheds Kilde,
Kun du, varst al hans Bøn
Du varst i Liv og Død, alt hvad han vilde,
Hans Rigdom og hans Løn.
Derfor - - - Men salig er du - - - og mit Hierte,
Og Taaren kom igjen
Selv ved din Fryd forstummer jeg af Smerte,
Thi jeg har tabt min Ven.